

1988-10-16 – SS Ioannes Paulus II – Littera ‘Quicumque Voluerit’

IOANNES PAULUS PP. II

LITTERAE APOSTOLICAE

QUICUMQUE VOLUERIT

VENERABILI FAMULO DEI BERNARDO MARIAE A IESU
CAESARI SILVESTRELLI, SODALI CONGREGATIONIS PASSIONIS IESU CHRISTI,
CAELITUM BEATORUM TRIBUUNTUR HONORES

Ad perpetuam rei memoriam. – «Quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus; sicut Filius hominis non venit ministrari sed ministrare et dare animam suam redemptionem pro multis» (*Mt* 20, 27-28). Divinum illum Magistrum dicentem sic sicque agentem vere studuit Venerabilis Dei Servus imitari Bernardus Maria a Iesu Caesar Silvestrelli, qui quinque ferme lustra famulus effectus ac moderationem gerens Congregationis Passionis Iesu Christi universalem ideo quasi alter est Sanctus Paulus a Cruce habitus. Romae ipse natus est die VII Novembris anno MDCCCXXXI illustribus e coniugibus Ioanne Thoma Silvestrelli et Teresia Gozani eodemque die in proxima baptizatus basilica Sanctae Mariae supra Minervam, acceptis Caesare ac Petro nominibus. Pie nimirtim domi educatus a privatis praeceptoribus mentis accepit eruditionem ac deinde in Collegiis Clementino et Romano Societatis Iesu inter suae aetatis sodales eminens sive proprio progressu sive condiscipulorum aedificatione. Interea vero nomen Oratorio dedit cui a Caravita nomen, in operibusque pietatis et caritatis sese exercebat. Anno MDCCCXLVIII religiosa eius obiit genetrix et anno MDCCCLIII etiam pater, cum in animo iam Caesar sese Deo consecrare habebat. Re igitur mature perpensa deseruit omnia ut novitiatum ingrederetur Congregationis Passionis in Monte Argentario, unite videlicet vitam ducere gestiens absconditam cum Christo in Deo (cf. *Col* 3, 3). Adversa tamen valetudo eius non potuit rigoribus regulae Sancti Pauli a Cruce tunc temporis plene vigentis resistere ideoque interrumpere novitiatum est coactus. Verum Congregationis recessum relinquere noluit ibique propterea mansit in ecclesiastica incumbens studia caritatisque intentus operibus, nominatim in adiuvandis cholerae morbo laborantibus in Portu Sancti Stephani. Summa cum animi laetitia die XXII mensis Decembris MDCCCLV presbyteratus ordinem recepit in dies magis enitens vitam agere verae coniunctionis intimae cum Victima Divina. Valetudine interim refflorescente anno postero Congregationis Passionis iterum ingressus novitiatum apud asceterium prope Morrovalle vulgo in dioecesi Firmana nomen excepit Bernardi Mariae a Iesu, ubi a mense Septembri MDCCCLVI comitem habuit simulque virtutum aemulum Sanctum Gabrielem a Virgine Perdolente, quem postea numquam non memoria custodivit sancteque est imitatus. Vota religiosa professus die XXVIII Aprilis MDCCCLVII, expleto studiorum cursu et fructibus conspicui patrimonii familias destinatis largiter coeptis caritatis ac religionis, sacra promptus ipse ministeria suscepit obeunda. Superiores vero eum iuvenibus formandis addixerunt tum novitiis tum clericis, quos fortiter ac suaviter ad geminum Congregationis propositum spiritumque instituebat. Pluribus in Capitulis provincialibus ad complectenda magni ponderis officia vocatus etiam rectoris munere functus est in recessu ad Scalam Sanctam, quo tempore Pontifex Romanus Pius IX actibus ibidem paenitentialibus interfuit ipso in pervigilio diei, quo urbs Roma anno MDCCCLXX capta est. In Capitulo generali anno MDCCCLXXXVIII celebrato Pater Bernardus Maria delectus Praepositus Generalis est Congregationis Passionis eodemque in munere confirmatus proximis in quattuor Capitulis. Difficile profecto est dictu quantum novensilis hic Beatus pro Congregatione fecerit annos paene XXV suae moderationis generalis. Indefatigatus namque spiritali ipsius adlaborabat incremento ac diffusioni terrestri, in primis operam cum daret religiosorum perfectioni ad animum et magisterium Sancti Conditoris Pauli a Cruce. Regularem observantiam et diurnam et nocturnam provehere numquam desistebat tum viva voce tum scriptione multiplici sua, omnes nempe antecedens superiores ac subditos efficaci suo hilari ferventique exemplo. Primus enim exstabat solitudinis et orationis paupertatis et paenitentiae studio: brevi – semper visus est habitusque «regula vivens». Difficillimis sane temporibus in Italia atque omni Europa sodales Congregationis quam maxime inter se persistere voluit coniunctis, novis domibus ac provinciis erectis in Europa et America semperque fideliter adservatis Regulae normis et sanarum traditionum. Eius industria ipsius tam bonum denique habuit exitum, ut gubernationis illius tempore propemodum duplicata numero sit Congregatio tam religiosorum quam recessuum. Diuturnum eius regimen usque nituit studio causae divinae animarumque salutis, devota praeterea Romano Pontifici fidelitate, solida membrorum institutione, studiorum ecclesiasticorum augmento, perniciosis tum serpentibus doctrinae erroribus plane devitatis, disseminatione apostolatus sacri per infidelium regiones. Praesens ipsemet contendebat animum tradere religiosis suis, cum canonicas perageret visitationes in semotis quoque orbis tractibus. Inter tot tamen opera et incepta mens illius ad Deum perpetuo dirigebatur, quem quaerebat ante omnes ac diligebat. In difficultatibus et angustiis animo numquam defecit, quin immo prudentiorem se ostendit aliquam nactus occasionem ab iniuriis etiam ac vitae infirma valetudine ut magis fulgerent in eo virtutes. Resplendebat quidem fide et intenta precationis consuetudine extractae identidem per longas noctis horas, fervido cultu Eucharistiae praesertim, qui

in Missae celebratione per demonstrationes quasi exstaticas erumpebat, filiali eoque cotidiano amore in Deiparam Virginem, cum numquam oblivione extinctum novitium sodalem suum Gabrielem a Virgine Perdolente aemularetur, quem vehementer est ille gavisus Beati caelitus titulus cohonestatum anno MCMVIII. Heroica autem spes eius et caritas in perfecta patuerunt sui abalienatione ab omni re creata humanaque ambitione, unde cor ipsius uno replebatur Dei amore et universali hominum salutis cura. Neque minor fuit in eo usus in dies magis increscens virtutum cardinalium et consiliorum evangelicorum, cum omnia permearet spiritus quartus voti, perfectae scilicet consecrationis Domini Iesu Christi Passioni. Carissimus praeterea fuit Summis Pontificibus Pio IX, Leoni XIII et Pio X eum qui omnes sanctum esse existimabant. Itemque magni habebatur a cardinalibus, praelatis Romanae Curiae et Moderatoribus Institutorum religiosorum quibus et incitamento erat et exemplo a quibusque saepenumero in consilium et animi confirmationem adhibebatur. Adnventibus superioribus omne patrimonium suae familiae in Congregationis adiumentum impendit itemque monasteriorum pauperum et egenorum ad se decurrentium. Insigni morum simplicitate fulgebat animique demissione semperque cardinalatus detrectabat dignitatem crebrius sibi oblatam, quo praeterea actus item animo Praeposituram generalem Congregationis anno MCMVII recusavit; volente tamen Romano Pontifice Pio X, titulum reservavit Praepositi generalis "ad honorem". Extremos aetatis annos diversis in Congregationis domibus exegit unam conquirens absconditam vitam absolutamque cum Christo Crucifixo coniunctionem. Supremum diem obiit propter lapsum in recessu prope Moricone in Sabinis oppidum IX Decembris MCMXI sacramentis roboratus nomenque dulcissimum Iesu invocans ac magna sanctimoniae fama circumdatus. Anno MCMXXXII exuviae ipsius e coemeterio sunt in templum asceterii Congregationis Passionis translatae eodem in vico Moricone ubi etiamnum requiescunt. Agi illo anno est etiam coeptus ipse Processus ordinarius in Curia Sabinensi annoque MCMXXXV desitus. Die autem XXVIII mensis Maii MCMXLI publici iuris factum est Decretum super scriptis ac die XIII Februarii MCMXLII Introductionis Causae decretum. Apostolici celebrati sunt processus inter annum MCMXLIII et MCMXLVII item in Sabinensi Curia variique accesserunt processiculi. Quorum omnium Processuum pronuntiata est vis legitima die VII Maii MCMLI. Universis dein servatis iure praescriptis Decessor Noster venerandae memoriae Paulus VI decretum rite edidit die XVIII Octobris MCMLXXIII heroicis de virtutibus Venerabilis Servi Dei. Nos demum ipsi die VIII Februarii huius eiusdem anni constare ediximus de miraculo a Deo patrato per Venerabilis Bernardi Mariae a Iesu deprecationem in sanatione videlicet Iosephi Girardi a Nerola, Romae, anno MCMXXXII. Quibus singillatim temporis decursu peractis iam via aperta munitaque est ad sollemnem huius Dei Famuli beatificationem et quidem hoc nominatim ipso die. Frequenti igitur Nos hodie mane circumfusi Patrum Cardinalium et Episcoporum corona tum etiam familiarum religiosarum et fidelium multitudine sollemnia liturgica ritu praestantiore Romae in Petriano Foro concelebravimus, quae inter formulam plurium simul Venerabilium beatificationis elata protulimus voce quae ipsa haec fuit: «Nos, vota Fratrum Nostrorum Nicolai Rotunno, Episcopi Sabinensis-Mandelensis, Desmondii Connell, Archiepiscopi Dublinensis, atque Iosephi Glemp, Archiepiscopi Gnesnensis et Varsaviensis, necnon plurimorum aliorum Fratrum in episcopatu, multorumque christifidelium explentes, de Congregationis pro Causis Sanctorum consulto, Auctoritate Nostra Apostolica facultatem facimus, ut Venerabiles Servi Dei *Bernardus Maria a Iesu*, Carolus a Sancto Andrea et Honoratus de Biała Beatorum nomine in posterum appellentur, eorumque festum die ipsorum natali: Bernardi Mariae a Iesu, die nona Decembris; Caroli a Sancto Andrea, die quinta Ianuarii; Honorati de Biała, die decima sexta Decembris, in locis et modis iure statutis quotannis celebrari possit. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti». Qua ita enuntiata novorum continuo caelitem Beatorum expetivimus patrocinium, virtutes et opera sermone Nostro exposuimus, in totius Ecclesiae Dei tum imitationem tum manantem inde spiritali utilitatem vehementer extulimus. Has vero Apostolicas Litteras eadem de re firmas usquequaque esse volumus in praesens haud secus atque in posterum tempus contrariis quibusvis rebus nihil obsistentibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die sexto decimo mensis Octobris, anno MCMLXXXVIII, Pontificatus Nostri undecimo fauste ineunte feliciterque.

AUGUSTINUS card. CASAROLI a publicis Ecclesiae negotiis